

Между публиката в залата доколкото разбрах бяха майката и сестрата на Ванцаров.

Небето беше безоблачно и ластовички на ята прелитаха над площада. Беше приятна човек да ги наблюдава.

От легендарния Пирин появяваше лек вятрец.

След заседанието чаках съдиите за да се храним от южното страна на площада пред хотела. В това време доде при мене Ванцаров, който се придружаваше от съдебния кандидат Арабаджиев от Банско. Изглежда че му беше неудобно сам да дойде, та го доведе Арабаджиев, който ми го представи; като каза че идва да ми благодари, Ванцаров се наведе и пое десната ми ръка за да я целуне, аз я отдръпнах леко, като му казах, че не съм поп, но той ме погледна с такъв признателен и сърдечен братски поглед, че не можах да му откажа. В този момент с него се побратимихме; Ние двамата бяхме вече приятели, бях вече напълно уверен в неговото добро и всеотдайно сърце.

Тогави му казах на -ти:

- Добре направи, че идваш при мене инък сам бях решил да те повикам. Мислих да те турна в затвора за да те спася, но намерих, че ще е по-добре да ти дам съвет. Ти си добър поет, но си неопитен, като революционер. Пиши стихове, колкото си щеш. Така ще бъдеш по-полезен за народа ни, обаче не влизай в конспирация, защото си вече набелязан и си много личен. Ако влезеш в конспирация няма да минат и шест месеци ще ти вземат главата.

Посочих му драма тайни агенти, които се криеха на другия край на площада да не ги забележим

- Виждаш ли тия две сенки, които се крият зад тарабите, това са агенти, които са вече тръгнали по дирите ти.

И двете предвиждания от моя страна се указаха верни.